

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק כ"א

קונטרס 741

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יח.

**האור החמה: אף הגולדים מזרע ישראל יתרחמי
שישורשם מעמלק – כן מבואר גם מהרמב"ם והוא על
פי סוד הגלגול**

על פי מה דכתיב בזוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כ"ה ע"א) חמש מינון אינון בערב רב וכו' ומאינון דאשתארו בגלותא רביעאה וכו' אינון קיימין על ישראל כלי חמס וכו' אלין אינון עמלקים, ועוד אמרו בזוהר הקדוש תמחה את זכר עמלק אלין ערב רב מעורבים בישראל, וביאר באור החמה דאף באלו הגולדים מזרע יעשראל יתרמי ששורש נשמותיהם מסטרא דעמלק, וכבר ביארתי מ"ש הרמב"ם ז"ל באגרת תימן, וכבר הבטיחנו הכורא יתברך שכל מי שעמד על הר סיני, שהם מאמינים בנבואת משה רבינו עליו השלום בכל מה שבא על ידו, הם ובניהם ובני בניהם עד עולם וכו', לפיכך יש לדעת שכל מי שנטה מדרך הדת הנתונה במעמד ההוא, שאינו מזרע האנשים ההם, וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה על כל המסתפק בנבואה, לא עמדו אבותיו על הר סיני עכ"ל, ולכאורה הרי יתרמי לפעמים שאבותיו מוחזקים לכשרים וצדיקים ומיוחסים, ואיך אפשר לומר שלא עמדו על הר סיני, אכן יתבאר על פי דברי הרמב"ן ז"ל בפרשה נצבים על הפסוק פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה וזלח"ק משורש מתוק לא יצא מר, וכל אשר לבבו שלם עם השם הנכבד לא יוליד מודה בה, ואל תקשה עלי בזה מן הכתוב והוליד בן פריץ, כי אמת הדבר וסוד גדול לא אוכל לפרש בו עכ"ל, והרקנטי והש"ך על התורה גילו סודו שהוא סוד הגלגול, ר"ל שבגלגולים הקודמים שורש נשמותיהם ואבותיהם מערב רב, ומשם ינמשך בחי' נפש רעה אליו להיות מודה בעבודה זרה חס ושלום, ועל דרך זה יתבאר גם כן דברי הרמב"ם ז"ל ב"ש שכל מי שנטה מדרך הדת הנתונה במעמד הר סיני שאינו מזרע אנשים ההם, אף שלפי הראות הוא מזרע אנשים כשרים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזהר והערב רב

ומיוחסים, אבל שורש נשמותיהם מערב רב ואלו הם אבותיו בגלול הקדום, והן המה הערב רב המעורבים בישראל שהזכירו בזוהר הקדוש הנ"ל ומבואר בזוהר הקדוש בכמה מקומות דהגלות היותר קשה הוא גלות ישראל בערב רב.

דברי יואל פרי' וישלח דף ק"ב

י"ט.

הרה"ק מצאנז זי"ע

**רוב הרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה
מהערב רב כל מעשיהם בבשביל כבוד וממון לשרור
על הציבור**

וזה יש לומר שכוונת הפסוק שאמר אלה הדברים וכו' היינו שה' צוה שלא יתחברו עם הערב רב בשום פעם, ועל ידי זה יהיה ראויים לבנות משכן כי ישראל בעצמם קדושים אך הערב רב כל חסדי' דעבדי לגרמי' עבדו כנראה בעליל שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה בעוונותינו הרבים רובן מערב רב ורוצים לשרור על הציבור וכל מעשיהם רק לגרמייהו לקבל כבוד וממון, ולכן אין להתחבר רק עם עובדים באמת שמוסרים נפשם לה' לא לקבל שום תועלת לעצמם.

דברי חיים השמטות פרשת ויקהל

כ.

**כבר כתב כן גם האריז"ל עד דורו שרוב הדור הוא
מהערב רב – אגן מה נענין אבתריה בדור זה – מי**

וסוד הדבר - אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מיים.

לבינוניים נחשב ברית המילה העברת דם ובשר כקרנן, זהו שכתוב וזבחתי עליו את עלתיך ואת שלמיך, לצדיקים ודאי במקום המילה והפריעה שורה יהו"ה, וזהו ומבשרי אחזה אליו, ועליהם נאמר ואמר לך בדמיך חיי, לצדיקים (וכתוב גם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור, שהוא גיהנם).

תקון עשרים וחמשה

בראשית זו התורה, זהו שכתוב יהו"ה קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז, מאותו מקום שנאמר בו נכון פסאף מאז, ובתורה יש שתי מצוות, אחת והגית בו יומם ולילה, והשנית שיהיה למלך ספר תורה, שהולך עמו בכל מקום. זהו שכתוב והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו. למה ספר תורה למלך? משום שהוא אינו מלך אלא מצד המלכות, וצריך שיהיה לו עמו בכל מקום ספר תורה, שהוא העמוד האמצעי לקשר בו את הקדוש ברוך הוא עם שכינתו, וספר התורה הוא הדרגה של יעקב, שנאמר בו ויעקב איש תם, וספר תורה כף צריך להיות תם בלא פסלת, ואם ספר התורה חסר במקום של מלא, או מלא במקום של חסר, או אות אחת חסרה או יתרה או מחלפת, ספר התורה פסול, הוא אינו כדמות ספר התורה של מעלה.

כמו זה הם חמשה פנפי ראה, כמו שחמשה חמשי תורה, והנודא כמו שזה הספר שהוא ספר ישרים, אם אונות חסר או יתר או מחלף, הוא כבש פסול,

מניה, ורוא דמלה אם רעב שונאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מיים (משלי כה כא).

לבינוניים אתחשיב ברית מילה אעברו דדמא ובשרא כקרפנא, הדא הוא דכתיב (שמות כ כד) וזבחתי עליו את עלתיך ואת שלמיך, לצדיקיא ודאי באתר דמילה ופריעה שריא יהו"ה, ודא איהו ומבשרי אחזה אליו"ה (איוב יט כב), ועליהו אתמר (יחזקאל טו ו) ואמר לך בדמיך חיי לצדיקיא, (וכתיב (זכריה ט יא), גם את ברם בריתך שלחתי אסיריך מבור, דאיהו גיהנם).

תקונא עשרין וחמשה

בראשית דא אורייתא, הדא הוא דכתיב (משלי ח כב) יהו"ה קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז, מההוא אתר דאתמר ביה (תהלים צג ב) נכון פסאף מאז, ואורייתא תרין פקודין אית בה, חד והגית בו יומם ולילה (יהושע א ח), תניינא למהוי למלכא ספר תורה, דאזיל עמיה בכל אתר, הדא הוא דכתיב (דברים יז יט) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, ספר תורה אמאי למלך, בגין דאיהו לאו איהו מלכא אלא מסטרא דמלכות, וצריך למהוי ליה עמה בכל אתר ספר תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא, לאתקשרא ביה קודשא בריך הוא עם שכינתיה, וספר תורה היא דרגא דיעקב, דאתמר ביה (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, וספר תורה כף צריך למהוי תם בלא פסולת, ואם ספר תורה כף צריך למהוי תם בלא פסולת, או יתיר, או חליף, ספר תורה פסול, לאו איהו כדיוקנא דספר תורה דלעילא.

כגוונא דא אינון חמש פנפי ריאה, כגוונא דחמשה חמשי תורה, ונודא כגוונא דזה ספר דאיהו ספר ישרים, אי אוני חסיר

ומי שעובר עליהם כאלו עבר על התורה וחמשה החמשים שלה, שחמשה כנפי ראה והורדא הם שש, זה ו', כל מי שעובר (על זה כאלו עבר) על זה.

וחמשה דברים המפסידים את השחיטה, (כל מי שעובר עליהם), כאלו עבר בה' מן יהו"ה, ככנפי הראה צריך שלא יהיה בהם סרכות, שמונה עשרה סרכות הן, מי שעובר עליהם כאלו עבר על ברית שהוא ח"י העולמים, והסרכה היא סם המות, הסם של אל אחר, שהוא סמא"ל, עליה נאמר רגליה ירדות מות, בכל מקום שנסרכת, הורגת, וכנפי ראה הם כנפי החיות, וצריכות להיות פרודות מלמעלה. זהו שכתוב ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה, אם הם בחבור, טרפה, ושתי אמות (אונות) הן בראה, ובהן שש כנפים, חמש אונות וורדא, ועליהם נאמר שרפים עמדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, ששה הם מהצד של האות ו', שהוא ספר התורה.

הארון של ספר התורה זה הפיס של הלב, והיא אש בוערת, ואם לא כנפי הראה שנושבים עליו, היה הלב שורף את כל הגוף, ואותה האש שהיא דם העורקים של הלב, הרוח נושבת אחריו בעורקי הדם, וכלם מתנהגים אחריו, וזהו שכתוב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ללכו וגומר, וכשעולה הרוח מן הלב (ונפרדת מן הנפש, שהיא ו'), על הדם האש בוערת, נאמר בנפש אני ישנה, וכשנבא הרוח אליו נאמר ולבי ער, וזהו נפשי אויתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחך, בלילה, אף רוחי בקרבי

או יתיר או חליף, איהו אמרא פסול, ומאן דעבר עליהו כאלו עבר על אורייתא וחמשה חומשי דילה, דחמשה כנפי ריאה וורדא אינון שית, דא ו', כל מאן דעבר (על דא, כאלו עבר) על דא.

וחמשה דברים המפסידין את השחיטה, (כל מאן דאעבר עליהו) כאלו אעבר בה' מן יהו"ה, כנפי ריאה צריך דלא יהא בהון סרכות, תמני סרי סרכות אינון, מאן דאעבר עליהו כאלו אעבר ברית דאיהו ח"י עלמין, וסירכא איהו סם המות, סם דאל אחר, דאיהו סמא"ל, עלה אתמר (משלי ה ה) רגליה ירדות מות, בכל אתר דאסתריך קטילת, וכנפי ריאה אינון כנפי חיוון, וצריכין למהוי פרודות מלמעלה, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א יא) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה, אם אינון בחבור טריפה, ותרי אומות אינון בריאה, ובהון שית גדפין, חמש אונות וורדא, ועליהו נאמר (ישעיהו ב) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, שיתא אינון מסטרא דאת ו', דאיהו ספר תורה.

ארזא דספר תורה דא פיסא דלבא, ואיהו נור דליק, ואי לא כנפי ריאה דאינון נשבין עליה, הוה לבא אוקיד כל גופא, וההוא נורא דאיהו דדם דערקין דלבא, רוחא נשיב אפתריה בערקין דדמא, וכלהו מתנהגין אפתריה, ודא הוא דכתיב (יחזקאל א יב) אל אשר יהיה שמה הרוח (דף ע"ב) ללכת ללכו וגומר, ולבא בד סליק מניה רוחא (ואתפרש מן נפשא דאיהו) על דמא נור דליק, אתמר בנפשא (שיר ה ב) אני ישנה, וכד ייתי רוחא לגביה אתמר ולבי ער, ודא איהו (ישעיהו כו ט) נפשי אויתיך

ובכשתבא הרוח הלבב לשם הנפש,
נאמר בו קול דודי דופק, דופק
על שער הלב שש דפיקות,
להודיע שהו' הוא שכיבא אל ה'
(ר), שהיא הנפש, ובה הם עשרה,
וכלם בפיוס. זהו שכתוב פתחי לי
אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי
נמלא טל.

ובתקון שמונה עשר, (ובתקון זה שש
אותיות) שהוא בר"א שי"ת, הם
רמוזים כמו זה: פתחי לי באות
ב' שהיא השער, אחותי באות א',
רעיתי באות ר', יונתי באות י',
תמתי באות ת', שראשי נמלא טל
זה יו"ד, הנקדה של אות ב',
קוצותיו אלו ששת הצדדים,
שנאמר בהם שוקיו עמודי שש,
והם הדפיקות, במוליך ומביא את
מי שארבעת הצדדים שלו,
ומעלה ומוריד את מי שהשמים
והארץ שלו, וששת הצדדים הם
שש הספירות, והדפק עולה ויורד
בהם באריכות של חסד כמו זה
התקיעות, בשכר של הגבורה
שהם שכרים, במהירות של
העמוד האמצעי שהוא תרועה,
בחסד גבורה תפארת הם עולים,
בנצח והוד יסוד הם יורדים.

ובכ"ם דופקים לשכינה שהיא
סלם, שבו שש דרגות, וזה הלב,
ובו מלאכי אלהים עולים
ויורדים, שהם הדפיקות של
הרוח, ואותם השש עולים לעשר,
וזה י', הן קשר"ק קש"ק קר"ק,
עד שנכללו בעשרה זכרונות
ובעשר מלכיות ובעשרה שופרות,
שלושים עולים ממטה למעלה,
ושלושים יורדים ממעלה למטה,
וכלם עולים לששים, שש פעמים
עשר, כשעולה הדפק בחזק של
הגבורה בהתגברות, הוא הדין
הקשה, כשעולה הדפק ומתרפא,
החלי יתרפא, שהרי מטה כלפי
חסד.

אשחרך, וכד ייתי רוחא לגבי לבא דתמן
נפשא, אתמר ביה (שיר ה ב) קול דודי דופק,
דפיק לתרעא דלבא שית דפיקין, לאשתמודע
דאיהו ו' דייתי לגבי ה' (נ"א ר'), דאיהי נפש,
ובה אינון עשרה, וכלהו בפיוסא, הדא הוא
דכתיב (שם ה ב) פתחי לי אחותי רעיתי יונתי
תמתי שראשי נמלא טל.

ובתקונא תמני סרי, (נ"א ובתקונא דא שית אתוון),
דאיהו בר"א שי"ת, אינון רמיזין
כגוונא דא, פתחי לי באות ב' דאיהי תרעא,
אחותי באות א', רעיתי באות ר', יונתי באות י',
תמתי באות ת', שראשי נמלא טל דא יו"ד
נקודה דאת ב', קוצותיו אלין שית סטרין,
דאתמר בהון (שם טו) שוקיו עמודי שש, ואינון
דפיקין במוליך ומביא למאן דארבע סטרין
דיליה, ומעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא
דיליה, ושית סטרין אינון שית ספירן, ודפיקו
סליק ונחית בהו, באריכו דחסד כגוונא דא
תקיעות, בתבירו דגבורה דאינון שכרים,
במהירו דעמודא דאמצעיתא דאיהו תרועה,
בחסד גבורה תפארת סלקין, בנצח והוד יסוד
נחתין.

ובכ"הו דפקין לגבי שכינתא דאיהי סלם, דביה
שית דרגין, ודא לבא, וביה מלאכי
אלהים סלקין ונחתין, דאינון דפיקין דרוחא,
ואינון שית סלקין לעשר, ודא י', ואינון
קשר"ק קש"ק קר"ק, עד דאתפלילו בעשרה
זכרונות ובעשר מלכיות ובעשר שופרות,
תלתין סלקין מתתא לעילא, ותלתין נחתין
מעילא לתתא, וסלקין פלהו לשתיין, שית זמנין
עשר, פד סליק דפיקו בתקיפו דגבורה בגבירו
איהו דינא תקיפא, פד סליק דפיקו ואתארך,
מרעא אתארך דהא מטה כלפי חסד.

קָם סְבָא מְאִינוּן מְאָרִי מְתִיבְתָא, וְאָמַר
 בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, הָא סַמְנִין אֵלִין אֵינוּן
 דְּמַרְעָא בְּגֻלוּתָא, כַּד דְּפִיקוּ אֶתְקַצְרִי וְגֻלוּתָא
 אֶתְקַצְרִי, הָא מְטָה כְּלָפִי גְבוּרָה בִּי דִינָא רַבְרָבָא,
 וּמּוֹתָנָא קָא אַחֲזִי לְמַשִּׁיחַ וּשְׁבֻטִין, וּבְגִין דָּא
 אֹמְיָאֵת הֵיא חוּלָה בְּגֻלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל (שם ב)
 אִם תְּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ, דְּלֹא יְהֵא בְּמַהִירוּ,
 אֲלֵא עַד שְׁתַּחֲפִץ.

קָם הִזְקֵן שְׁנִית מְאוּתָם רְאִישִׁי
 הַיְשִׁיבָה, וְאָמַר: מְנוּרָה הִקְדוּשָׁה,
 הָרִי הַסִּימָנִים הִלְלוּ הֵם שֶׁל הַחֲלִי
 בְּגֻלוּת, כְּשֶׁהִדְפַק מִתְקַצְרִי וְהִגְלוּת
 מִתְקַצְרִי, הָרִי מְטָה כְּלָפִי גְבוּרָה
 בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, וְהַמְגַפָּה מְרֵאִים
 לְמַשִּׁיחַ וְלְשְׁבֻטִים, וּמִשּׁוּם זֶה
 נִשְׁבְּעָה אוֹתָהּ חוּלָה בְּגֻלוּת
 לְיִשְׂרָאֵל, אִם תְּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ,
 שְׁלֹא יִהְיֶה בְּמַהִירוּת, אֲלֵא עַד
 שְׁתַּחֲפִץ.

וְאִם דְּפִיקוּ אֶתְאַרְךָ, הָא מְטָה כְּלָפִי חֶסֶד,
 וְעַם כַּל דָּא מַרְעָא בְּגֻלוּתָא אֶתְאַרְךָ, וְאִי
 דְּפִיקוּ אִיהוּ לֹא אַרְיָךְ וְלֹא קָצְרִי, הָא אֶתְעַר
 רַחֲמֵי לְגַבֵּי חוּלָה בְּגֻלוּתָא דְאִיהִי לְבָא, וְלְגַבֵּי
 עַרְקִין דִּילָהּ דְאֵינוּן בְּנֵהָא יִשְׂרָאֵל, וְדָא אִיהוּ
 עֵמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא, עַלֵּיהּ אֶתְמַר (ישעיהו נד)
 וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ.

וְאִם הִדְפַק מִתְאַרְךָ, הָרִי מְטָה
 כְּלָפִי חֶסֶד, וְעַם כַּל זֶה הַחֲלִי
 בְּגֻלוּת מִתְאַרְךָ, וְאִם הִדְפַק לֹא
 אַרְךָ וְלֹא קָצְרִי, הָרִי מִתְעוֹרְרִים
 רַחֲמִים לְחוּלָה בְּגֻלוּת, שְׁהִיא
 הֵלֵב, וְלְעוֹרְקִים שְׁלֵה שְׁהֵם בְּנֵיהּ,
 יִשְׂרָאֵל, וְזֵהוּ הַעֲמוּד הָאִמְצַעִי,
 עַלֵּיו נֶאֱמַר וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים
 אֶקְבָּצֶךָ.

וְעוֹד כַּד דְּפִיקוּ אִיהוּ בְּתַרוּעָה בְּמַהִירוּ,
 דּוּחְקָא בְּתַר דּוּחְקָא, יִיתִי פּוֹרְקָנָא, וְעוֹד
 הֵיא חוּלָה דְאִיהוּ לְבָא, כַּד רוּחָא לֹא נָשִׁיב
 לְגַבֵּה, דְאֶתְמַר בֵּיהּ (בראשית א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִים
 מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, אִיהִי לֹא דְפִיקַת בְּעַרְקִין
 דִּילָהּ, וְכִלְהוּ חֲשִׁיבִין בְּגֻלוּתָא פְּמַתִּים, וְאֶתְמַר
 כֹּהוּ (איכה ג ו) בְּמַחְשָׁפִים הוֹשִׁיבֵנִי עוֹלָם,
 וּבְגִין דָּא בְּגֻלוּתָא אָנִי יִשְׁנָה, וְאִיהִי חוּלָה
 בְּגֻלוּתָא, וּכְמָה אֶסְיִין תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים קָא
 מִשְׁתַּדְּלֵן לְגַבֵּה, בְּכַמָּה בּוּסְמִין וְרִיחִין
 דְּשׁוֹשָׁנִים תְּפוּחִים וְאַגוּזִים וְרַמּוֹנִים, וְלֹא
 אֶתְחַזְרַת רוּחָא לְגַבֵּה כֹּהוּן בְּגֻלוּתָא בְּמַרְעָא
 דִּילָהּ, וְלֹא דְפִיקוּ אֶתְחַזְרַת לְגַבֵּה, עַד דִּיִּיתִי
 רְעִיָא מְהִימָנָא רַחֲמֵי דִילָהּ, דְאֶתְמַר בֵּיהּ (שיר)
 הָרוּעָה בְּשׁוֹשָׁנִים, וְאִיתִי לָהּ תְּפוּחַ, וְשׁוּי
 לְחוּטְמָא, וְאַרְחָא בֵּיהּ, וְאַשְׁתַּמוּדַעַת לְגַבֵּיהּ,
 הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (איכה א טז) מִנְחָם מְשִׁיב נֶפְשֵׁי,
 מִיַּד חֲזַרַת רוּחָא וּדְפִיקוּ לְגַבֵּה.

וְעוֹד, כְּשֶׁהִדְפַק הוּא כְּמוֹ תְרוּעָה
 בְּמַהִירוּת, דְחַק אַחַר דְחַק, מִיַּד
 תְּבֵא הַגְּאֻלָּה. וְעוֹד, אוֹתָהּ חוּלָה,
 שְׁהִיא הֵלֵב, כְּשֶׁהָרוּחַ אֵינֶה
 נוֹשֶׁבֶת אֵלֵיהּ, שְׁנֵאמַר בּוֹ וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם,
 הִיא לֹא דּוֹפַקַת בְּעוֹרְקִים שְׁלֵה,
 וְכֹלם חֲשׁוּבִים בְּגֻלוּת כְּמוֹ מַתִּים,
 וְנֵאמַר בְּהֵם בְּמַחְשָׁפִים הוֹשִׁיבֵנִי
 כְּמַתִּי עוֹלָם, וּמִשּׁוּם זֶה בְּגֻלוּת
 אָנִי יִשְׁנָה, וְהִיא חוּלָה בְּגֻלוּת,
 וְכַמָּה רּוֹפְאִים תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים
 מִשְׁתַּדְּלִים עַלֵּיהּ עַם כְּמָה בְּשָׂמִים
 וְרִיחוֹת שֶׁל שׁוֹשָׁנִים, תְּפוּחִים
 וְאַגוּזִים וְרַמּוֹנִים, וְלֹא חוֹזְרַת
 אֵלֵיהּ הָרוּחַ בְּהֵם בְּגֻלוּת בְּחִלִּי
 שְׁלֵה, וְהִדְפַק לֹא חוֹזֵר אֵלֵיהּ, עַד
 שִׁיבָא הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן הָאֵהוּב
 שְׁלֵה, שְׁנֵאמַר בּוֹ הָרוּעָה
 בְּשׁוֹשָׁנִים, וּמִכֵּיא לָהּ תְּפוּחַ וְשֵׁם
 בְּחֻטְמָה, וּמְרִיחָה בּוֹ, וְנִדְעַת
 אֵלֵיו. וְזֵהוּ שְׁכָתוּב מִנְחָם מְשִׁיב
 נֶפְשֵׁי מִיַּד חֲזַרַת הָרוּחַ וְהִדְפַק
 אֵלֵיהּ.

בַּהֲהוּא זְמַנָּא שְׁבַחַת לִיה (שיר ב ג) כְּתַפּוּחַ
 בַּעֲצֵי הַיַּעַר כִּן דְּוִדִי בֵּין הַבְּנִים וְכוּ',
 וְלִבְתַּר יַעוּל לְגַנְתָּא וְאַפִּיק מִתַּמָּן רְמוּנִים,
 וְיַהִיב לָהּ מַעְסִיס רְמוּנִים, וְלִקִּיט אָגוּז
 וְתַבְר (דף עא ע"א) קְלִיפִין, וְיַהִיב לָהּ מוּחָא
 מְלַגָּאוּ, וְאַיְהִי אֲכָלָהּ, וְשָׁתִית מַעְסִיס הַרְמוּנִים,
 וְאַתְסִיאַת, וְדָא הוּא דְאָמַר קָרָא (שיר ו יא) אֶל גַּנַּת
 אָגוּז יִרְדְּתִי, אֲדַהֲכִי הָא נִשְׂרָא קָא אַתְיָא, הַנְּשֵׁר
 הַגְּדוּל בַּעַל הַפְּנָפִים, וְיַהִיבַת תַּלְת קָלִין,
 וְסָלִיקַת לְטוּרִין, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחֻבְרוּי
 בְּוִדְאֵי רַעוּא אֲשַׁתְּפַח לְעֵילָא, וְרַחֲמִים
 אֲשַׁתְּפַחוּ לְגַבִּי שְׁכִינְתָּא וְיִשְׂרָאֵל בְּגֻלוֹתָא,
 דְּוִדְאֵי תַלְת חִיוּן אֵינוֹן בְּמַרְכְּבָתָא, אַרְיָה שׁוֹר
 נֶשֶׁר, וּבְכַלְהוּ לִית רַחֲמִים בְּנִשְׂרָא, וּבְגִין דָּא
 אָמַר לְיִשְׂרָאֵל וְאַשָּׂא אַתְכֶם עַל כְּנָפֵי נְשָׂרִים
 וְאַבִּיא אַתְכֶם אֵלַי (שמות יט ד), אֲדַהֲכִי הָא נִשְׂרָא
 קָא אַתְיָא לְגַבִּיּוּהוּ זְמַנָּא אַחְרָא, וּבְטָשַׁת
 בְּגַדְפָּהָא עַלְיָהּ, וְרַמַּת קָלִין וְסָלִיק לְטוּרָא,
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּוִדְאֵי אִיְהִי דְקָא בְטָשַׁת
 בְּגַדְפָּהָא עַלְנָא וְסָלִיק הָתָם, אָמְרוּ לִיה סָלִיק
 וְהָא אֲנָן אַבְתְּרָהּ, סָלִיקוּ פְלַהּוּ אַבְתְּרִיהּ לְטוּרָא,
 וְאַיְהִי סָלִיקַת לְעֵילָא, עַד דְּלָא אַתְחִזִּיאַת.

לְפֻּם שַׁעְתָּא הָא נִשְׂרָא קָא אַתְיָא, וְתַרְיִן
 שׁוֹשְׁנִים בְּפוּמְהָא, וְזַרְיִק לֹון עַל (וְדָהָא)
 רִישִׁיּוּהוּ (נ"א ע"ל ידו"י) מִיַּד חֲדָא רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲדוּהָ
 סְגִיָא, אָמַר לֹון חֻבְרָיָא בְּוִדְאֵי חֲדוּהָ אֲזַדְמַנַּת
 לְגַבִּי שְׁכִינְתָּא דְאִיְהִי חוּלָה, דְּהָא אִם שׁוֹשְׁנָה
 חֲדָא יַהִיב בִּינְנָא לָא הָוָה אַסּוּוֹתָא, בְּגִין
 דְּשׁוֹשְׁנִים אֵינוֹן רְמִיזִין לְקַבֵּל בֵּית רַאשׁוֹן וְשֵׁנִי,
 דְּאוּמִי קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא דְלָא יַעוּל דָּא בְלָא
 דָּא, וּבְגִין דְּזַרְיִקַת תַּרְיִן, רְמִיזַת דָּא תַרְיִ
 שׁוֹשְׁנִים, כְּעַן אִיְהִי אַסּוּוֹתָא שְׁלִימַתָּא, וְכַדִּין
 צְרִיף לְמַפְתַּח עַלְיָהּ כְּמָה דְהוּיִנָן.

בְּאוּרוּ זְמַן מְשַׁבַּחַת אוּתוּ,
 כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר כִּן דְּוִדִי בֵּין
 הַבְּנִים וְכוּ', וְאַחַר כִּף יִכְנֹס לְגִין
 וּמוֹצִיא מִשָּׁם רְמוּנִים, וְנוֹתֵן לָהּ
 מַעְסִיס הַרְמוּנִים, וְלוֹקֵט אָגוּז
 וְשׁוֹבֵר הַקָּלָפוֹת, וְנוֹתֵן לָהּ הַמּוּחַ
 מִכְּפָנִים, וְהִיא אוֹכֶלֶת וְשׁוֹתָה
 מַעְסִיס הַרְמוּנִים וְנִרְפָּאת, וְזֵהוּ
 שְׁאֵמֵר הַכְּתוּב אֶל גַּנַּת אָגוּז
 יִרְדְּתִי. בֵּינְתִים הִנֵּה בָּא הַנְּשֵׁר,
 הַנְּשֵׁר הַגְּדוּל בַּעַל הַכְּנָפִים, וְנוֹתֵן
 שְׁלֹשָׁה קוּלוֹת, וְעוֹלָה לְהָרִים.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחֻבְרוּי: בְּוִדְאֵי
 שְׁנַמְצָא רַצוֹן לְמַעְלָה, וְרַחֲמִים
 נִמְצָאִים לְשְׁכִינְתָּא וְיִשְׂרָאֵל בְּגֻלוֹת,
 שְׁוִדְאֵי שְׁלֹש חִיוֹת הֵן בְּמַרְכְּבָה,
 אַרְיָה שׁוֹר נֶשֶׁר, וּבְכָלֶם אֵין
 רַחֲמִים כְּכַנְּשֵׁר, וּמִשׁוּם זֵה אָמַר
 לְיִשְׂרָאֵל וְאַשָּׂא אַתְכֶם עַל כְּנָפֵי
 נְשָׂרִים וְאַבִּיא אַתְכֶם אֵלַי. בֵּינְתִים
 הִנֵּה הַנְּשֵׁר בָּא אֵלֵיהֶם פַּעַם
 אַחְרָת, וְהִפָּה בְּכַנְּפֵי עַלְיָהֶם,
 וְהָרִים קוּלוֹת וְעָלָה לְהָר. אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּוִדְאֵי שְׁהוּא מִכָּה
 בְּכַנְּפֵי עַלְיָנוּ וְעוֹלָה שָׁם. אָמְרוּ
 לוֹ: עָלָה, וְהָרִי אֲנַחְנוּ אַחְרֵיךָ. עָלוּ
 כָלֶם אַחְרֵי לְהָר, וְהוּא עָלָה
 לְמַעְלָה עַד שְׁלָא נִרְאָה.

רַבִּי שַׁעָה הָרִי הַנְּשֵׁר בָּא, וְשָׁתִי
 שׁוֹשְׁנִים בְּפִיו, וְזַרְק אוֹתָם עַל
 (דִּיחָם) רַאשָׁם (על דִּיחָם). מִיַּד שְׁמַח
 רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁמַחָה רַבָּה. אָמַר
 לְהֶם: חֻבְרִים, בְּוִדְאֵי שְׁמַחָה
 הַזְּדַמְנָה לְשְׁכִינְתָּא שְׁהִיא חוּלָה,
 שְׁתַּרִּי אִם שׁוֹשְׁנָה אַחַת נִתֵּן
 בִּינְיָנוּ, לֹא הִיָּתָה זֹו רַפּוּאָה,
 מִשׁוּם שְׁשׁוֹשְׁנִים רְמוּזִים כְּנִגְד
 בֵּית רַאשׁוֹן וְשֵׁנִי, שְׁנִשְׁבַּע הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּף הוּא שְׁלָא יִכְנֹס זֵה בְלִי זֵה,
 וּמִשׁוּם שְׁזַרְק שְׁנִים, זֵה רֹמְזוּ עַל
 שְׁנֵי שׁוֹשְׁנִים, כְּעַת זֹוהִי רַפּוּאָה
 שְׁלֵמָה, וְאֵז צְרִיף לְפַתַּח עַלְיָהֶם
 כְּמוֹ שְׁהִינָנוּ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי הַרוּעָה בְּשׁוֹשְׁנִים (שיר 10), **מֵאֵי שׁוֹשְׁנִים אֲלֵא שׁוֹשְׁנָה עֲלָאָה שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה, וְאִיהִי קְרִיאַת שְׁמַע דְּשַׁחְרִית, וְשׁוֹשְׁנָה תְּנַיִנָא קְרִיאַת שְׁמַע דְּעַרְבִית שְׁכִינְתָּא תַּתָּאָה, דָּא לִימִינָא, וְדָא לְשְׁמַאלָא, הַרוּעָה בְּשׁוֹשְׁנִים דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, וְשׁוֹשְׁנָה עֲלָאָה דְקְרִיאַת שְׁמַע דְּשַׁחְרִית, דְּאִיהוּ בְּקֹר יְמִינָא דְאַבְרָהָם, אֵית לִיה חֲמֵשׁ טְרַפִּין, וְאִינוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ יְהוּ"ה (דברים 10 ד), וְתַלְתַּת עֶשְׂרַת עֲלִין מְלָגוּ אַח"ד, שֵׁית סוּמְקִי, וְשֵׁית חוּוְרִי, וְשׁוֹשְׁנָה דְאַתְּכִלִּילת בְּהוּן הָא תַּלְתַּת עֶשְׂרַת כְּחוּשְׁבֹן אַח"ד, וְכֹן שׁוֹשְׁנָה בַּה כ"ה גְּרַעֲיִנִין כְּתַפּוּחַ דִּילָהּ, כְּחֻשְׁבֹן כ"ה אֲתוּוֹן דִּיחֻודָא, וְכֹן בְּשׁוֹשְׁנָה תְּנַיִנָא כ"ה גְּרַעֲיִנִין, וְסִלְקִין כְּלָהוּ לְחַמְשִׁים, שׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים דָּא בְּרֵאשִׁית בְּרֵא, וְדָא (בראשית ב' שושנה י').**

תְּקוּנָא עֶשְׂרִין וְשֵׁית

בְּרֵאשִׁית ב' שׁוֹשְׁנָה, חֲמֵשׁ עֲלִין דִּילָהּ רֵאשִׁי"ת, בְּרֵאשִׁית לְחֻשְׁבֹן זְעִיר דְּחֲנוּף תַּלְתַּת עֶשְׂרַת, חוּחִים דִּילָהּ תַּלְתַּת עֶשְׂרַת תֵּיבִין מִן אֱלֹהִים וְעַד אֱלֹהִים, וְאֵלִין אִינוּן. אֵת הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ וְחֻשְׁףַּ עַל פְּנֵי תְּהוּם וְרוּחַ אֱלֹהִים (בראשית א' א), חֲמֵשׁ חוּחִים אֲחַרְנִין, מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיֹּאמֶר.

מֵאֵי אִיהִי בֵּין הַחוּחִים, אֲלֵא מְדַחְרַב בֵּי מְקַדְשָׁא וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ, וְנִפְלַת שׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים, כַּד יִיתִי פּוּרְקָנָא תְּהִיָּה בְּשׁוֹשְׁנָה דְשַׁחְרִית, דְּאֲתַמַּר בַּה (בראשית 10 ד) הַבְּקָר אֹר (וְהָאֲנָשִׁים שְׁלָחוּ), וְאִינוּן חֲמֵשׁ אֹר חֲמֵשׁ עֲלִין דְּשׁוֹשְׁנָה עֲלָאָה, חַד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, תְּנַיִנָא וַיְהִי אֹר, תַּלְתַּת וַיִּרְא

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי הַרוּעָה בְּשׁוֹשְׁנִים. מַה זֶה שׁוֹשְׁנִים? אֲלֵא הַשׁוֹשְׁנָה הַעֲלִיּוֹנָה, הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה, וְהִיא קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחְרִית, וְשׁוֹשְׁנָה הַשְּׁנִיָּה שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל עַרְבִית, הַשְּׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה, זֶה לְיָמִין וְזֶה לְשְׁמַאל, הַרוּעָה בְּשׁוֹשְׁנִים זֶה הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, וְהַשׁוֹשְׁנָה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחְרִית, שֶׁהוּא בְּקֹר, הַיָּמִין שֶׁל אַבְרָהָם, יֵשׁ לָהּ חֲמֵשֶׁה עֲלִים, וְהֵם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ יְהוּ"ה, וְשֵׁשֶׁה עֶשְׂרַת עֲלִים מִבְּפָנִים אַח"ד, שֵׁשֶׁה אֲדָמִים וְשֵׁשֶׁה לְבָנִים, וְהַשׁוֹשְׁנָה שֶׁנִּכְלַלְתָּ בָּהֶם הָרִי שֶׁל עֶשְׂרָה כְּחֻשְׁבֹן אַח"ד, וְכֹן שׁוֹשְׁנָה בַּה עֶשְׂרִים וְחֲמֵשֶׁה גְּרַעֲיִנִים כְּתַפּוּחַ שְׁלָה, כְּחֻשְׁבֹן עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת הִיְחָדוּ, וְכֹן בְּשׁוֹשְׁנָה הַשְּׁנִיָּה עֶשְׂרִים וְחֲמֵשֶׁה גְּרַעֲיִנִים, וְכָלֶם עוֹלִים לְחַמְשִׁים, שׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים זֶה בְּרֵאשִׁית בְּרֵא, וְזֶה (בראשית ב' שושנה י').

תְּקוּן עֶשְׂרִים וְשֵׁשֶׁה

בְּרֵאשִׁית ב' שׁוֹשְׁנָה, חֲמֵשֶׁת הַעֲלִים שְׁלָה רֵאשִׁי"ת, בְּרֵאשִׁי"ת לְחֻשְׁבֹן קָטָן שֶׁל חֲנוּף שְׁלָה עֶשְׂרַת, הַחוּחִים שְׁלָה שֶׁל עֶשְׂרָה תְּבוּת מִן אֱלֹהִים וְעַד אֱלֹהִים, וְאֵלָה הֵם: אֵת הַשְּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ וְחֻשְׁףַּ עַל פְּנֵי תְּהוּם וְרוּחַ אֱלֹהִים, חֲמֵשֶׁה חוּחִים אַחֲרֵים - מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיֹּאמֶר.

מַה הִיא בֵּין הַחוּחִים? אֲלֵא מִשְׁחַרְבַּ בֵּית הַמְּקֹדֶשׁ, וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ, וְנִפְלָה הַשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. כְּשֶׁתְּבֹא הַגְּאֻלָּה, תְּהִיָּה בְּשׁוֹשְׁנָה שֶׁל שַׁחְרִית, שְׁנֵאמַר בַּה הַבְּקָר אֹר (וְהָאֲנָשִׁים שְׁלָחוּ), וְהֵם חֲמֵשֶׁה אֹר, חֲמֵשֶׁה עֲלִים שֶׁל הַשׁוֹשְׁנָה הַעֲלִיּוֹנָה, אַחַד - וַיֹּאמֶר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

